

lig hurtig frem, saa at der ikke er Tid til at korrespondere med Amtmanden, og dels ogsaa, fordi det jævnlig kan hændes, at Dommeren har mere Begreb om, hvad Sagen egentlig drejer sig om, end Amtmanden. Naar der skal vælges den Slags Jolk, der særlig kender til det, Sagen antages at skulle dreje sig om, er det meget nærmere for Dommerne at gøre det, end naar det først skal indbrages for Amtmanden. Dommeren, til hvem man straks henvender sig i Anledning af det foresaldne og Sagens Fremme, vil lettere kunne vide, om det er en Sag, hvor det er ønskeligt at have maskinyndige Mænd eller ikke, eller om det er en Sag, hvor det vil være heldigt at have særlig assurancekyndige Mænd, hvis saadanne findes paa Stedet eller deslige. Dertil kommer, at det her i København er overladt til Formanden for Sø- og Handelsretten at vælge dem, der skulle deltage i den enkelte Sags Aafærdelse. Men det er et Spørgsmaal, man jo nok vil kunne enes om paa den ene eller den anden Maade.

Hvad Omkostningsspørgsmaalet angaar i de Sager, hvor udenlandske Regeringer forlange Søforhør optagne, vil jeg bemærke, at for det første forekommer dette i overmaade saa Tilfælde, men det er Tilfælde, der dog maa være en Regel for, fordi det af og til indtræffer. Det er som sagt, overmaade saa Tilfælde, det sker maasse en Gang eller et Par Gange om Aaret. Men der vil man vist let kunne komme ud over Omkostningsspørgsmaalet, thi det er i saadanne Sager almindeligt at den Regering, der rekvirerer en saadan procesuel Forretnings Optagelse, maa betale efter Regning, hvad det koster, derunder indbefattet Salær til den Sagfører, der møder for dem, hvis Sagen overhovedet er af den Bessaffenhed, at der behøves en Sagfører; i de enkelte Tilfælde, hvor der har været Banffelighed ved at faa disse Penge, har Justitsministeriet afholdt Udgifterne af en Konto paa Finansloven, man har Raadighed over, som kaldes „almindelige Udgifter til Justits- og Politivæsenet“. Jeg tror altsaa, at Omkostningsspørgsmaalet i disse overordentlig sjældent forekommende Tilfælde ikke vilde nogen praktisk Banffelighed.

Det Spørgsmaal, om Loven skulde omhandle Færøerne eller ej, kan jo forbeholdes til nærmere Overvejelse. Jeg har tænkt mig, at man paa Færøerne netop havde ikke saa faa søkyndige Jolk, der altsaa kunde benyttes i Sager af denne Art, men dersom jeg skulde tage fejl, kunde der maasse deri være en

Grund til ikke at lade Loven gælde for Færøerne, eller i alle Tilfælde, for saa vidt der kunde være mere praktiske Ting, Omkostningsspørgsmaal eller deslige i Besj, saa saa en Bestemmelse ind i Loven — saaledes som vi have det i mange andre Love — at den kan udvides til Færøerne af Regeringen med de Endringer, som findes nødvendige for Forholdene der oppe. Paa den Maade ere flere Love blevne udvidede til Færøerne, f. Eks. Konkursloven, Stifteloven og flere andre Love. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Th. Nielsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Første Viceformand (Steffensen): Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Th. Nielsen: Jeg erkender, at det er rigtigt, naar den ærede Justitsminister fremførte, at Amtsraadet jo ikke er nogen Jællesrepræsentation for By og Land, og i saa Henseende forekommer det mig, at naar man vil gaa denne Vej, som jeg foreslog, maa der indrømmes Kommunalbestyrelserne i Byerne i det paagældende Amt en Ret til enten ved delegerede eller paa anden Maade at udnævne en tilsvarende Part for Købstædernes Vedkommende. Jeg nægter ikke, at jeg tror, at det dog vil være mere tilfredsstillende — netop da dette Forslag er det første paa den Vej, at tage Lægmand med — at man lader Kommunalraadene faa Indflydelse paa, hvem de Mænd skulle være, end alene at overlade det til vedkommende Embedsmand.

Det. Hansen: Jeg har ikke det mindste imod, at Lægmandselementet, de sagkyndige, kommer til at fungere ved Søforklaringer og Søforhør. Der foregaar jo i alt væsentlig Retsforhandlingerne mundtlig, der er kun Tale om den skriftlige Protokolation, og den behøver de ikke at have noget med at gøre, men de ville kunne være Dommeren til stor Nytte netop under Optagelse af Søforklaringer og Søforhør. Der fremkommer altsaa ingen Strid, for saa vidt den foreliggende Lov gaar ud paa at indføre Lægmandselementet ved Søforklaringer og Søforhør. Den ærede Justitsminister fremhævede, at det, ny i denne Lov var, at man vilde have et Lægmandselement, som møder